

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561996064/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Møllen og vil ikke gjøre godt uden han faaer Pidsk! hør hvor han brummer! see, hvor han springer!»

»Nu skal han døe!» sagde *Naomi*. »Saa begrave vi ham, ligesom min Bedstefader, og saa lege vi at sørge og holde Begravelse, det kan være saa morsomt!» Og *Christian* agerede baade Chordreng og Degn. Toppen lagde Børnene ned i et Hul i Trappen, strøede Græs over den og saa legede de Ildebrand, hvor Klokkerne gik, og Folk vilde redde. Et Par Nabobørn kom til, og Legen tog en ny Skikkelse; man forstod saa godt hinanden, var strax gamle Venner og Bekjendter, skjøndt *Naomi* aldrig før havde leget med dem, men det gaar Barnet, hos sine Jævndrende, som os Ældre naar vi see Blomster af en bekjendt Art, vi hilse dem som en gammel Bekjendt, skjøndt selve Blomsten, vi da see, kommer os første Gang for Øie.

Den Leeg, Børnene nu fandt paa, skulde ingen af os Ældre saa let have gjaettet. Deres Skoe toge de af, stillede disse langs med Muren og gik derpaa op og ned. Det var Illumination, de vare ude at see paa.

Den Gang var det Skik ved Brylluper i *Svendborg* at Gjesterne fulgte med Fakler og Lygter Parret fra Brudens til Brudgommens Huus, derfor grebe nu ogsaa Børnene hver sin Skoe, den var en Lygte, og de ledsagede *Christian* og *Naomi*, Brudefolkene, som de kaldtes. Aldrig havde hun leget bedre, hvad var vel Dukkeskab, Billeder og Blomster imod de levende Legebredre. Kjerligt klyngede hun sig til *Christian*, der slog sine Arme om hendes Hals og kyssede hende paa Munden; hun gav ham Medaillonen, hun bar paa sit Bryst, den skulde han pyntes med, saa var han Greve, sagde hun, og de kyssedes igjen medens alle de Andre stode og lyste med Skoene.

Det var et eiendommeligt Genre-Malerie; den lille Svale over dem puslede nok saa symbolisk med sit Brudekammer under Tag-skjægget, og i den blaa Luft syntes Skyerne at mødes og smelte sammen; men de fjernedes netop, de lavere gik mod Øst, de høiere mod Vest, som Luftstrømmene førte dem, efter Verdensordenens physiske Love.

Børnenes Leg blev pludselig afbrudt. En Art Caleshevogn, som man for nogle og tyve Aar tilbage brugte dem, en kiodset Maskine af Træ, blaamalet og indvendig beklædt med graat Muldum, rullede skrumlende hen over den ujævne Steenbro. Endnu, dog kun i Smaastæderne og paa Landet, hos velhavende Præstefolk, seer man et saadant Kjøretøi, der med Kudskens selv og med Hestenes Seletøi tyder